

[Stavad]

me, som jeg gjorde i dag. Jeg udtalte ved førstebehandlingen, at jeg var overbevist om, at vi ville slutte med en finanslov for 1993, som ville være afgørende forskellig fra det forslag, som regeringen fremsatte i august, og jeg har dokumenteret i dag, at det også er sket.

Når finansministeren mener, at regeringen har haft disse hensigter hele tiden, kan jeg også andre mig over eksempelvis besparelserne på social-, arbejdsmarkeds- og boligområdet. Der blev spurgt til dem engang undervejs, i hvert fald også efter første behandling, om det nu var rigtigt, at vi ikke ville være med til noget på de områder. Regeringen havde taget bestik af, at et flertal havde udtalt sig på den måde, og jeg synes, det tjener en finansminister i en mindretalsregering til ære, at han kan tælle til 90. Det behøver ikke at gøre tingene mere besværlige, det kan måske indimellem være med til at løse nogle problemer.

Så jeg er svært tilfreds med, at finansministeren er glad for denne aftale. Det er vi også i Socialdemokratiet, og det mener jeg egentlig også at vi har lov til at være i fællesskab. Det ville være uanstændigt at vedtage en finanslov i den situation, vi befinder os i, hvis loven ikke havde rummet et selvstændigt bidrag til en højere aktivitet, og jeg mener, at vi med hånden på hjertet kan sige, at det er tilfældet for den finanslov, vi vedtager i morgen med de ændringsforslag, vi skal vedtage senere i dag. Det synes jeg vi alle sammen kan være tilfredse med, og jeg synes også, det er udtryk for, at vi rent politisk kan omstille os til de ændrede forhold i dagligdagens samfund uden for Christiansborg. Så jeg er glad for, at finansministeren kan være glad sammen med os andre.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Der er unægtelig mange ting i dette efterår, der er anderledes end tidligere. Og når jeg ikke kan lade være med at gå op og aflevere en kort bemærkning, er det, fordi jeg noterer mig, at partierne bag finanslovforliget – i hvert fald Socialdemokratiets finanslovordfører, hr. Stavad, og finansministeren – nu nærmest disputerer om, hvem der har ret til at være mest glad for denne udmærkede finanslov. Det noterer jeg mig med en vis tilfredshed og et skævt smil, for det kunne måske også være ganske interessant at høre, hvad regeringen, henholdsvis So-

cialdemokratiet, ikke brød sig om i den pågældende finanslov.

Der er i hvert fald elementer i finansloven, som vi i Det Radikale Venstre ikke bryder os om, men som vi har taget til efterretning i det store forligs gode navn, herunder liberaliseringen af realkreditloven, som finansministeren var så glad for. Vi syntes, det var uhensigtsmæssigt at gøre det på nuværende tidspunkt, det burde have ventet til skattereformforhandlingerne, så det kunne bidrage til en regulær skattereform.

Og derfor har jeg også lyst til at sige på nuværende tidspunkt, at den 1. oktober afgav regeringens Personskatteudvalg en rapport, som fik en lidt blandet modtagelse i offentligheden. Det har hele tiden været velkendt, at CD ikke har brudt sig om diskussionen om en skattereform og heller ikke har taget vel mod Personskatteudvalgets rapport, og det samme gælder Fremskridtspartiet, så vidt jeg husker. Men resten af partierne har taget venligt mod rapporten – om ikke over for offentligheden så dog inden for murene – og derfor er jeg dybt forundret over, at regeringspartierne og Socialdemokratiet har stillet i udsigt, at man stik mod anbefalingerne fra Personskatteudvalget vil lave en ændring af fradragsmulighederne for vedligeholdelse af private ejendomme m.v. Det harmonerer simpelt hen ikke med den venlige modtagelse af Personskatteudvalgets rapport, og jeg vil godt tilkendegive, at Det Radikale Venstre finder det dybt perspektivløst og beklageligt, at det er et element af finansloven.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jamen det var da dejligt, at der endelig kom lidt moderation ind i debatten; alt var jo ved at blive kvalt i glæde heroppefra.

Både finansministeren og hr. Stavad mente, at nu var alle problemer løst, nu var alt bare godt, nu var der kun grund til glæde og ikke til noget som helst andet. Jeg sad såmænd og tænkte for mig selv: Er det virkelig rigtigt, at alle mennesker har grund til glæde over dette finanslovforlig, kan man ikke finde nogle stykker, som ikke har grund til det? Jeg kan finde ca. 300.000, som ikke har forfærdelig meget grund til det – nemlig de arbejdsløse – og dem vil jeg tale om i morgen, når vi har den mere principielle debat.